

Телепередача «Надзвичайні новини Книжкового Королівства»

Мета: - познайомити учнів із кращими зразками української класики та творами сучасних авторів;
- розвивати читацькі смаки та інтереси, удосконалити навички виразного читання;
- виховати високі моральні цінності, вміння оцінки дійсності та самооцінки людських вчинків.
(Звучить пісня на мелодію «Родина, родина»)

Ведуча В кожній хатині, у кожній родині
Книгу шанують, її бережуть.
Книга знання подарує людині,
Вкаже єдину і правильну путь.

Приспів:

Книжкові новини потрібні людині
На всі покоління, у різні віки.
Книжкові новини добавлять вам сили,
Підійдуть під ваші роки і смаки.

Ведуча Новини тут, новини там!
Як серед них не розгубитись?
Щоб все, що дізнаємось, нам
Могло б у майбутньому згодитись.

Ведучий І телевізор, й Інтернет
Новин усюди є безліку!
Але без книг цей венігрет
Не принесе нікому втіху!

Ведуча Добрий день, шановні телеглядачі! Вітаємо вас на першому телеканалі в інформаційно-пізнавальній програмі «Надзвичайні новини Книжкового Королівства».

Ведучий Лише сьогодні в програмі:
- кризові явища в Казкарії;
- бізнес-новини із Книгограду;
- «очевидне й неймовірне» сільських буднів;
- візит прибульців із паралельного світу;
- вирок Генерального військового суду війська Запорізького.

Ведуча Книжковим Королівством блукає примара дивного вірусу - фінансової кризи. Ці події стали ледь не головним подразником спокою мешканців нашої держави. Конкурувати з ними можуть лише традиційні конфлікт-шоу в Королівському парламенті.

Ведучий Як же торкнулась криза Казкового царства? Про це у сюжеті Ярослава Стельмаха.
(Інсценізація уривку казки Я.Стельмаха «Я голодний, злий і дуже небезпечний»)

Лев Який я голодний!

Вовк А я ситий?

- Лев** Якби ж оце м'яся! Свіженьких відбивних чи котлеток пательню, ум-м... Або качечок, запечених у глині.
- Вовк** Ех-хе-хе! (зітхнув) Де вони, ті золоті часи? Я вже давно вегетаріанцем став. Ти присоли, присоли, воно смачніше буде. (Бере картоплю).
- Лев** Гидота! Як ти її їси? Ну, розумію. Я тут звір новий. але й то, бач, мало те зайчисько не вхопив. А ти! Ти ж старожил, то чом оце на овочах гибієш?
- Вовк** Ото ж бо й воно, що новий. Не знаєш нічого. Тут, брате, такі діла, що зрікся я м'яса й рибу їсти.
- Лев** Чому?
- Вовк** Я якось на дівчинку надибав. Як її звали – забув уже: чи то Червоний Каптурик, чи Беретик. «Я, - цвіркоче, - до бабусі йду, а бабуся в хатці живе». Я й попхався туди. Бабцю проковтнув, окуляри й нацупив, лежу – онучку чекаю. А онучка – не в тім'я бита, мисливців навела. Ті як пальнули з обох цівок! Відтоді я людей не чіпаю. Не-е, нема дурних. І тобі не раджу.
- Лев** Що до м'яса – зрозуміло. Ну, а рибу чого ж?
- Вовк** Та розумієш, лисиця якось піддурила «Іди, - каже, - на річку, встроми хвоста в ополонку та й наловиш рибки». Я й пішов, а хвіст мій...
- Лев** Та годі, годі! – Слухати не можу. Знов у дурні пошився. Ну та нічого. Нас тепер двоє. Не хлопці, а орли! Герої! Голодні не будемо. Я собі тут план один прикидаю. Тільки кебату треба мати, а не в окріп лізти. Усі в нас отут будуть! (стискає кулак). Видать, тобі петрушка на користь не йде.
- Вовк** Ой-йой! А ти ж оцей тиждень город поливав, поки я до тями приходив? Там же пов'яне все.
- Лев** Геть забув. Та можна й зараз. Ходімо, я поможу.
- Вовк** Не, зараз не піду. Поки дійдемо, вже смеркне.
- Лев** А ти що, темряви боїшся?
- Вовк** Ні не темряви, а болота, з якого воду набираю. Не так болота, як Болотяника. Його всі бояться.
- Лев** А може, то марсіяни, га? А ще я десь читав про літаючі тарілки. Може, саме одна тарілка зламалася й лягнула в болото?
- Вовк** Воно так гахнуло тоді, ніби не тарілка, а цілий баняк!
- Лев** Тьху! Та при чому тут баняк! Тобі одне в голові. Скоро вже, крім полумисків, взагалі нічого не бачитимеш. Книжки треба читати. Темнота! У тебе хоч одна в хаті є?
- Вовк** Аякже! Аж дві!
- Лев** Ти бач! Дай-но сюди! Так, усе зрозуміло. «Їстівні гриби» і «Читанка» для 1-го класу. Ну з грибами ясно – ти ж травоїдний, а «Читанка» навіщо?
- Вовк** Відібрав у якогось малюка. Я її під чавунець підкладаю, коли їм, бо стіл полірований.
- Лев** Зрозуміло, академіку. Молодець. Стратьог! Кажеш у лісі знають про Болотяника?

Вовк Усі!

Лев І бояться його?

Вовк Ще й як!

Лев Ідея! (вибігає із хати, обмотується простиралом). Болотяник!

Вовк Рятуйся!

Лев Стій! Ти що здурів? Це ж я! (Вибігає).

Ведуча Хто не знає ціни часові, той не народжений для слави. Економічна криза змушує багатьох мешканців Книжкового Королівства шукати нові підходи для збереження свого бізнесу.

Ведучий Лілю, щоб знайти своє місце в житті, треба знати місця. От ти, когось кохаєш?

Ведуча Я тебе не зовсім розумію, ти хочеш сказати, що кохання – це бізнес?

Ведучий Прикро, але в окремих випадках – так. Дивись, кожен із закоханих хоче одержати від кохання більше, ніж дає сам. Кладе сотню, хоче взяти дві. А це вже бізнес.

Ведуча Отож, *бізнес-новини* в наступному сюжеті В. Чемериса.
(*Інсценізація уривку твору В. Чемериса «Засвіт встали козаченьки»*)

Маруся (вишиває і співає)
Звечора тривожного аж до ранку
Вишивала милому вишиванку.
Вишивала милому, вишивала
Чорну і червону нитку клала
Ще одна пісня про мого Гриця виспівалась, а його немає. Вже другий тиждень його не бачу. А коли, бувало, тільки скажу:
“Грицю, Грицю до Марусі...”

Гриць Зараз, зараз уберуся. Невже ти про мене так гарно придумала?

Маруся Так. Всі для тебе і про тебе.

Гриць І як ти їх складаєш? Я хоч би й забав, то все одно не вийшло так, як у тебе.

Маруся Коли дуже-дуже забавнеш та коли дуже-дуже кохаєш, то вийде, Грицю. Моє серце, голубе сизокрилий, за тобою співає. Любить-співає, тужить-співає, гнівом береться-співає. А все ж не мовчить. Отак удвох із серденьком співаємо про нашого Гриця. Та скажи мені, любий, чому твоя мати мною нехтує? Що я їй лихого вчинила? Чи дорогу перейшла? Чи завинила, що тебе кохаю?

Гриць Матінка тебе любить і шанує, та що там мати! Тебе вся Полтава любить. Вся Україна твої пісні співає.

Мати Грици-ику-у!

Гриць От матінка на всю Полтаву репетує. І що будеш робити?

Маруся Ну і біжи, коли мати репетує...

Гриць Та постояв би, так гвалтує ж...

Мати Грицику-у! Та чи тобі заціпило? Куди ж це ти завівся?

Гриць Та зараз, зараз. Чого я ото кричав би? Не глухий. Вже й постояти не можна...

Маруся Біжи, бо мати голос зірве

(Гриць виходить. Дівчата водять хоровод. Пісня «В кінці греблі шумлять верби»)

- Ганна** Що не бачила милого? Та чи не від тебе він холошами полопотів? Та воно не дуже біля дівчини постоїш, як матінка на всю Полтаву репетує...
- Маруся** Підглядала? І не сором?.. Як живеш, Ганно?
- Ганна** Хвалити Бога нічогенько. Оце мати вже другу скриню приданого напхала, а батько волів викохує. Ще й коня обіцяє.
- Маруся** Чула вже. Не в ганчір'ї щастя.
- Ганна** А в чому ж?
- Маруся** В коханні
- Ганна** Та мої скрині, воли та ґрунти будь – якому коханню носа втруть.
- Маруся** Не твої – то воли та скрині, а батька твого!
- Ганна** Можна подумати, що сама ти багачка . А в тебе, крім пісень та чистої сорочки більше нічого немає.
- Маруся** А мені нічого й не треба.
- Ганна** Дивна ти. Як жити, коли в дворі бидла немає, коли не мукає, не хрюкає і не ірже ніщо? Де й кохання тоді подінеться?
- Маруся** Не в бидлові щастя. Поживеш – втямиш. На сім бувай.
- Гриць** Кликали, мамо?
- Мати** Я кликала? Я його кликала, людоньки? Та я на всю Полтаву кричала, доки до тебе дійшло. Кликала! Тебе докличешся, тебе догукаєшся! Де тебе носило? Чи ж бува не з удовиною дочкою тинявся?
- Гриць** Мамо! Але ж Маруся дуже хороша дівчина!
- Хорунжий** Так воно кхи-кхи... Кращої невістки за Марусю й годі шукати.
- Мати** Не твоє мелеться й не твоя черга. Ми вже якось виберемо для нашого Гриця достойную пару. А ти б ліпше не вус крутив, а хутчіш відгороджувався від Чураїв плотом!
- Хорунжий** На яку лиху годину? Хіба ми злі люди, що від Чураїв будемо відгороджуватися плотом?
- Мати** Та я таких сусідів, як Чураї і за гроші бачити не хочу! Думаєш, не знаю, що вони багнуть нашого синочка обкрутить! Та я завтра сама пліт споруджу. Ми з Чураями не односуми і не однодворці: як хочу, так і сокочу!
- Хорунжий** Я ж з покійним Гордієм Чураєм товаришував колись. І парубкували, і козакували разом. Гордій ще й прохав мене... Коли з ним що лучиться, наказував, щоб його сім'єю турбувався.
- Мати** Та тобі треба до живої старшини горнуться, тоді й сам отаманом станеш.(До сина) Чого сопеш, як міх? Про Марусю більше слухати не хочу. Ну що ви мені Марусею очі довбаєте? Краса, як кажуть, до вінця. Не пара удовина дочка моему синові. У неї ні скрині, ні приданого, ні бидла, ні ґрунтів – самі лише пісні.
- Хорунжий** Не про кожного парубка пісні складають.
- Мати** Та що в тих піснях? На всю Полтаву мого сина знеславлює: «Грицю, Грицю до телят – в Гриця ніженьки болять. Грицю, Грицю

до Марусі – зараз, зараз уберуся!» Он вона що про твого сина витворює. А ти вухами метеляєш, а ще осавул . Вдовина дочка з господарського сина кепкує, а йому хоч би що!

Гриць Мати Але ж мамо ... Я Марусю кохаю.
Коханням сину ситий не будеш. А в Чураїв курки у дворі нема. Тільки того, що на косу багата. Ні, з такими бідарями родичатися не збираюся. На іншу маю обачіння. До пана осавули Хведора Вишняка треба сватів рихтувати.

Гриць Мати Та я ж Ганни не хочу!
Схочеш, як я захочу! Дивись який огурний. І не встрявай в не своє діло!

Гриць Мати А чиє ж воно?
Моє! Бо Ганна Вишняк не просто старшинська дочка, а ще й племінниця самого пана полковника. Цабе, можна сказати, чимале! А що вже багата. Повний двір худоби наведе. І не одну скриню привезе. Чого ж ви на мене повитріщалися, ніби я вам чужа? Та хіба ж я своїй дитині зла бажаю? Хіба я вже сліпа? Подобається тобі, сину, Маруся, я знаю. Але ж вона бідна, а з бідністю вік вікувати – бодай і не жити! Я ж хочу тобі сину як найкраще. Щоб по-людськи жив, у достатку. Щоб нужди та горя не знав. Кровинка ж ти моя, а не чужа. Подумай сам: Марусиними піснями ситий не будеш. У житті крім пісень, ще щось треба... А з Ганною Вишняк, як вареник у маслі житимеш. Не послухаєш матері – на тобі лихо окошиться.

(Мати і Гриць виходять)

Ведуча Не небо дарує людині щастя, а сама людина готує його собі. Хто не носить його в собі, марно шукатиме його по всьому світу.

Ведучий Змінюйтесь – або перестанете існувати. Хто ніколи ні на що не розраховує, ніколи не буде розчарованим.

(Український народний танець)

Коза (вистрибує й танцює) Я не пила, я не їла. Бігла через місточок, вхопила кленовий листочок. Бігла через гребельку – вхопила водиці крапельку. Тільки пила, тільки їла.

Баба Бреше твоя коза. Який же кленовий листочок на току валяється.

Дід Це порода кіз – несунами називається. Несуть, тягнуть з нашого столу.

Коза Я не пила, я не їла...

Баба Не встигла проковтнути – за пазуху заховала.

Дід Склероз у тієї кози: плутає і забуває, де своє, де моє і де наше.

Баба І більше тягне до себе.

Коза Тупу-тупу ногами! Заколю тебе рогами, ніжками затопчу, хвостиком замету! Ме-е-е!

(Дід з бабою утікають, коза біжить за ними).

Ведуча Яка агресивна коза!

Ведучий Мабуть, телебаченням нашим захопилась, та й «кримінальної хроніки» начиталась. (Розкриває газету)

От яке тут є страхіття,

- Що життя немиле,
Прочитаєш – і здригнешся,
Кров холоне в жилах.
- Ведуча** «Жінка вбила чоловіка,
А бабуся внука».
«Від грибів сім”я померла
У страшених муках».
- Ведучий** «Об’їлися мухоморів,
блідій поганки».
Кума кума повісила
У себе на ганку».
- Ведуча** Всі ці жахи неймовірні
За душу хапають,
Б’ють по нервах і по серцю,
Ще й у дріж кидають.
- Ведучий** Дивно, Марина та Сергій Дяченки у «Ключі до Королівства»
стверджують, що «зло не має влади».
- Ведуча** Причину зла та негараздів нашого Книжкового суспільства
з’ясував найдосвідченіший наш кореспондент Григорій Квітка-
Основ’яненко.
*(Інсценізація уривку з твору Г.Квітки-Осно”вяненка «Сватання на
Гончарівці»)*
- Прокип** Спить жінка, не чує, що мужик її мандрує
Спи жінко, спи!
Я тим часом одягнуся та на вольну заберуся,
А ти жінко, спи!
Хоч не має ні алтина, відвічатиме свитина,
А ти, жінко, спи!
Як заставлю я свитину, то і вип’ю четвертину,
А ти, жінко, спи!
Як у волю я нап’юся, чорта й жінки не боюся, -
Нехай вона спить.
- Одарка** А куди-то вже потяг, йолопе? Чи то вп’ять на вольну? Вернися
лишень сюди!
- Прокип** От чортова доглядачка! Таки вздріла! Чого там вертатися! Ніколи!
Одарка Яке там ніколи припало? Вернися, бузовіре! Вернися, кажу тобі,
вернися! Чи хоч, щоб за патли вп’ять притягла?
- Прокип** (вертається) Також і вернувся! Ну, чого там так пильно припало?
Одарка А кажи, куди було помандрував?
- Прокип** Та де тобі помандрував? Тільки хотів було йти до шевця, щоб чобіт
залатав.
- Одарка** Яке тепер латання? Неділенька свята. Забув еси, католиче? Чи з
глузду спився? Ще добрі люди із церков не повиходили, а ти вже і
на вольну швандяв. Знаю я тебе! Оце було б так, як позавчора:
п’ятінка свята, люди ні рисочки в рот не беруть, а він на вольній, та
так впився, що не зміг і додому дійти. Ввалився в провалля оттам,

на Холодній горі та й співав цілу ніч. Ще то навдивовижу, як тебе москалі не обідрали? Чи то ж не стид, не сором? Гай-гай! Побила мене лиха година, та нещаслива! Занапастила я свою головоньку з таким п'яницею!

Прокип Оттак пак! А чому вольну зробили далеко? Постановили б її ось тут, на нашій вулиці, так би я випив та й додому потрапив би, а то біда! Ідеш, ідеш, поки до тієї вольної дійдеш!

Одарка А, дурний та божевільний. А про те не кажеться, що нащо б то пити? Ось коли б кабатчики та відмежували б геть по Малютин, то то б я спасибі сказала!

Прокип Холодком і туди недалеко. Аби б туди дійти, а то й вже байдуже!

Одарка Бач, п'яниці море по коліно! Він знай своє товче! Я тобі кажу, нащо ти п'єш? Чи мало ти худоби пропив? Був хазяїн, як хазяїн: були волики, була коровка. Була й одежа, неначе у якого міщанина; усе позбував, усе попропивав, звівся наніщо. Одним одна свитина, а пояса і шапки катма!

Прокип Брешеш – бо, не все попропивав: шапка і тепер цілісінька у тебе в скрині, а пояс застановив.

Одарка А бодай тебе заставляла трясця та болячка! Нащо ти заставляв?

Прокип Оттак пак! Чи я ж винен, коли шинкар у борг не дає?

Одарка Та нащо ти п'єш?

Прокип Але, нащо! Шинкар дуже до мене добрий, хоч опівночі прийду, двері мені відчиня; та таки і горілка не розведена. Вже пак до кабатчиків не піду! Та нащо і горілку вигадали, коли її не пити? Якби її не було на світі, то я б і не пив! Тоді б послушав тебе.

Одарка Ох, моя головонько бідна! Що мені з п'яницею робити? Усе одно товче: усе пить та пить! А за що вже й пити? Коли б не своїми бубликами торгувала, то досі б усі з голоду попухли! Який мене гаспид поніс за сього п'яницю?- Була козир-дівка: чи на вулиці, чи у танцях, чи в дружках, чи у колядці, - усім була голова; на жарти, на скоки, - усім була приводниця.

А куди-то ти, куди? Тривай, лишенько! (Тягне за чуб). Ось так же, коли честю не слухав. Сиди, сиди собі там, мандрований цуцику! Та гляди: ось тільки ногою вийдеш, то не побоюся гріха, битиму, кажу тобі, битиму.

Прокип Била жінка мужика,

Била, била ще й товкла!

Одарка Брешеш, брешеш, Вражий сину!

Я не била, не товкла.

Потягла я за чуприну,

Тільки страху задала!

(Вибігають)

Ведуча *(На мелодію «Пісня про рушник» наспівує)*

Я візьму цей журнал, відчиню, наче долю

В тихім шепоті слів, заіканні дітей.

І в журналі отім оживе все знайоме до болю:

І гуляння до рання й урок не вивчений знов.

Ведучий Лабіринтами Книжкового Королівства блукає примара зовнішнього незалежного оцінювання. Адже незабаром вирішуватиметься доля майбутніх абітурієнтів.

Ведуча Ромчику, а ти визначився, де продовжиш навчання?

Ведучий Звісно, що ні!

Ведуча Вступай до престижного медичного!

Ведучий Так-так, і матиму шанси отримати алергію від формаліну, а під час епідемії всі інфекційні хвороби - мої.

Ведуча В такому випадку, спробуй до педагогічного.

Ведучий І матимеш зіпсовані нерви, поганий зір і якнайвищу нагороду – інфаркт.

Ведуча Тоді аграрний – саме для тебе. Матимеш свою гусочку, молоко і сметанку...

Ведучий А також власні мозолі і радикуліт. Ти що, яєчні з ковбасою захотіла? А ковбасу спочатку вилами треба, а потім вже виделкою.

Ведуча Про очевидне і неймовірне сільських буднів нашого Королівства розповість Олексій Коломієць.
(Інсценізація уривку з твору О.Коломійця «Фараони»)

Корній Доброї ночі...

Таран Здоров! На варту йдеш, Корнію?

Корній А куди ж – на вечорниці?!

Онисько Може, там від комори тільки дух лишився, а ти сунеш так пізно.

Корній Чужі не прийдуть, а свої багато не візьмуть!

Таран Воно так. Ти теж, бачу, мішечка прихватив?

Корній Твої трактори в мішок не повкидаю, не бійся! Бувайте!..

Онисько Корній – страшної сили чоловік. Позаминулого року спав під скиртою. Мабуть, теж сторожував. Коли це підійшов бичок-бузівок і наступив йому на спину. Корній як схопився, як свисне бузівка у вухо, так бідолашна скотина і впала з усіх чотирьох.

Таран Ото сила!

Онисько Ледве відходили. І досі в бика контузія. То ні з того ні з сього почне головою мотати, ніби його гедзі кусають, то стане серед дороги і реве мов навіжений. А побаче Корнія – у ліс тікає сердега.

Таран І не дивно, що в Корнія здоров'я – шостий рік сторожує. Вночі на роботі спить, а вдень – дома.
(Входить Аристарх). Не підходь... Ти ж увесь той... пропитаний...

Аристарх Не троянди вирощую, а свиней. Не лише пахну – скоро хрюкати почну. А сісти можна?

Таран Сідай, тільки подалі...

Аристарх Свинарник збудували цегляний, навіки! А на біса він такий потрібний, коли в ньому ні дихати, ні повернутись ніде?

Таран А хто будував?

Аристарх Ми з тобою... Думалось, як краще... Кіношники, кореспонденти приїздили... Всім було добре, а свиням, виявилось, погано.

- Таран** Тепер мовчи та диш на батьків книш. Преси техніку, щоб конвесером все подавалось.
- Аристарх** Куди там техніку, тачкою насилу проїдеш. Ось... За тиждень спересердя кілограмів 20 скинув. А це прийшов просити: чи немає в тебе якихось стареньких підтяжок, бо ще день – і штани в зубах носитиму.
- Таран** Я сам шосту дірку в поясі проколюю, не допомагає. Застібаю петлю штанів на гудзик сорочки. Ось так. (Показує). Помагає...
- Аристарх** Спасибі на добрім слові!
- Таран** Знову когось чорт несе! Ну не дадуть спокійно діла зробити – хоч гвалт кричи! От напасть! Чи хату перенести, чи вовкодава злющого придбати. (Виходить).
- Ведуча** Названа донька диявола, племінниця лісовика, онука домовика, кума водяника і ще й комусь із нечистих кузина. Хто ж ця чарівна незнайомка?
- Ведучий** Про невмирущу леді з «паралельного світу» Казкового Королівства наш наступний сюжет.
- Баба Яга 1** *(На мелодію пісні «Росте черешня»)*
Живе Бабуля в лісі у хатині
Стара – стара, а кожен рік цвіте.
Маленьких діток гладить по чуприні,
Хоча вони не дякують за те.
- Приспів:*
- Діду, діду, чом такий холодний?
Знаю, знаю, що я не красуня,
Ти не клюнув на мій прикид модний
Мій холодний, любий мій дідуня.
Ну що ж, про вдячність забувають люди
Душа сліпа у щасті та про те,
Ягуся всохне, але пізно буде,
Ягуся всохне, баба одцвіте.
Цвяток, цвяток мій летить?
- Баба Яга 2** (злазить з мітли)
- Баба Яга 1** Де ж ти, цвяточок наш була? Я от скуки чуть не померла
- Баба Яга 2** Була у Чорта на куличках, міліровку робила. Боже, Ягусю, який кайф, яке блаженство, наче триста літ скинула!
- Баба Яга 1** Я також на свято зустрічі з молодістю спішу! Тут, у Сокальській гімназії, стільки галантних кавалерів! Гайда в 6 – А клас.
- Баба Яга 2** Ні, цвяточек, не на таку напала! А ти перше піди сама ік бісовій матері та коли вернешся назад благополучно, тоді і я в путь пущуся!
- Баба Яга 1** Сестричко, є пропозиція: а гайда на Гаваї! 100 літ тому була там, а загар ще й досі залишився.
- Баба Яга 2** Митися частіше треба!
- Баба Яга 1** (Мрійливо) Там стільки хлопців, таке гаряче сонце, танці при місячному сяйві.

Баба Яга 2 Бабки, готовсь! (Дістають мітли) Мотор – завести! У путь!

(Танець янголів)

Янгол 1 Життя чепіги орють поле вічне,
Терзає душі пізнє каяття,
В одній шерензі – нище й романтичне,
А в розуму вже стоптане взуття.

Янгол 2 Спішать усі, мізерні до видовищ,
За гроші б'ються, а за душі – ні.
Людських сердець, Святого Духа сховищ,
Торкаються лиш радості земні.

Янгол 3 Блукають тіні в темряві під сонцем,
Шукають щось у площині буття,
І не знайдуть відкритого віконця,
В якому сяє ангельське дитя.

Ведуча Хто ж вони, янголи? Детальніше про це Оксана Весна, яка побувала на місці події.

(Инсценізація уривку з твору О.Весни «Хто ж вони –янголи?»)

Янгол Що ж, мені не залишається нічого кращого, ніж повернутися додому і спробувати забути цей випадок. Не думаю, що доля людей повинна мене цікавити... Хоча, якщо завжди так думати, можна перетворитися на абсолютно байдужу істоту, яка перекладає свою відповідальність на чужі плечі.

Знаєте, ми в Утопії спостерігаємо за вами. Але ви ігноруєте нас. Кидаємо вам газету про захист природи, а ви кидаєте недопалок на зелений газон. Влаштуємо дощ, щоб ви поспішали додому, коли вас чекає хвора бабуся, а ви спокійно ідете в клуб на всю ніч. Ви дуже неухважні і все списуєте на випадковість.

Хлопець Нічого подібного. Так, ми заклопотані, але люди небездумні, просто ми всі смертні і щосили намагаємося встигнути насолодитися життям, забезпечити гідне майбутнє своїм нащадкам. Хочемо насолодитися юністю, поки вона ще не минула, а в зрілому віці – забезпечити безбідну старість собі і стартовий капітал – своїм дітям.

Янгол Поки ви ще діти, ви захоплюєтесь якимись коміксами і гральними автоматами чи комп'ютерними іграми... А скільки з вас отруюють себе галюциногенними препаратами. Здається, ви їх називаєте "наркотики"? Вам неодмінно треба розвиватися, а не розпивати цю спиртну гидоту на вулиці...

Хлопець Послухай, я не знаю як тебе переконати, але дуже багато розумних, талановитих і щирих людей просто не надто вірять у себе, вони бояться образ, непорозуміння і засудження з боку оточуючих.

Янгол Той, хто вірить, отримає, той хто прагне, досягне успіху, той, хто працює, буде винагородженим... Пробач, я маю йти... Ти тримайся, я обов'язково повернуся тільки з ліками з Утопії... Я хочу, щоб ти жив... спробуй боротися, ти ж сильний... У твоєму житті ще тільки світанок, рано ще наступати ночі.

- Ведучий** Знаєш, Лілю, мені дуже хотілось би, щоб люди, які прагнуть змін на краще, не були зацьковані і відкинуті суспільством.
- Ведуча** А діти, які потребують тепла, не шукали його у чужих янголах, а змогли знайти підтримку у звичайних людей.
- Ведучий** Так, кожен з нас може стати чийось янголом і для цього зовсім не потрібно штучно вирощувати крила.
Пам'ятайте слова І.Малковича: «Ніщо нечисте в небо не ввійде і не обманюйте самі себе»!
- Ведучий** Як же могло статися, що моральні цінності, на яких трималося наше Королівство, сьогодні втратили свою вартість? Невже для того, щоб виіскрити доброту з наших сердець потрібні певні катаклізми?
- Ведуча** Пора зупинити безчинство! Ми звернулись до Генерального суду війська Запорізького. Як боротись із вадами нашого книжкового суспільства знає Петро Ребро, який зустрівся із кошовим отаманом Іваном Сірком. Не переключайтесь! Про це в наступному сюжеті.
- Ребро** Вітаємо вас, пане отамане, у нашій студії.
Сірко Отож, чолом вам, браття! Й безпремінно –
Низький уклін наш гетьману України.
Хай буде з бунчуком і булавою,
Але найпаче – буде з головою!
- Ребро** Березень, що минає, відзначився у Книжковому Королівстві низкою неприємних несподіванок: розквітом корупції, бюрократії, браконьєрства. Як запобігти наступним злочинам?
- Сірко** А заведуться раптом бюрократи –
Ми раду вам дамо, як їх скарати,-
На палю всіх, або за ребра гаком,
Щоб заказали оні всім чортякам.
Такої ж кари гідні бузотери,
Злодюги, розбишаки, браконьєри
Оті, що в воду ллють страшну отруту,
Й занапали батечка-Славуту.
- Ребро** Як же уникнути нових екологічних проблем та попередити забруднення довкілля?
- Сірко** А тих, що димом закоптили небо,
На сковорідку посадити треба,
Еге ж, тим місцем, котре нижче спини,-
Нехай шкварчать, немов шматки свинини.
- Ребро** А які методи профілактики шкідливих звичок, зокрема алкогольної залежності, ви запропонували б судочинству нашого загадкового Королівства?
- Сірко** Якщо ж не вивились у нашім роді,
Ті, що горілку хлищать у поході,
Таких не шкода в річці утопити –
Хай хімікати п'ють, не оковиту.
- Ребро** В англійському Королівстві вважають, що «хто хоче збирати врожай грошей – повинен їх посіяти». У нашому Книгограді

- збирати прагнуть всі, а сіяти – нічим. Де взяти кошти?
- Сірко** А будуть бізнесмени-мародери,
Новітні мільйонери-ненажери,
Що з ближнього деруть три шкіри люто,-
Продайте бусурменам (за валюту!).
- Ребро** Життя невеселе, зате зарплати смішні. Тож як досягти чесності у
бізнесі за правилами дикої природи?
- Сірко** Тому київ ви всипте неодмінно,
Хто нацькував на люд скажені ціни.
Хай намота на вуса ваша влада,
Що з ростом цін ціна на неї пада!
- Ребро** Ваші побажання нашим телеглядачам.
- Сірко** Тож ми вам крізь віки шлемо вітання
Та наші найщиріші побажання
Здоров'я, щастя, успіхів вояцьких
І талану в усіх ділах козацьких.
За сим, як кажуть мудрагелі, будьмо,
Самі шануймось і людей не гудьмо.
Іще раз, браття, кланяємось низько –
Іван Сірко із військом запорізьким.
- Ведучий** Я сподіваюсь, що нам вдасться провести ефективну державну
політику в економічній та соціальній сферах Книжкового
Королівства. Яких реформ чекати та чого сподіватись взагалі -
у наступних випусках надзвичайних новин.
- Ведуча** Скільки новин у нашого народу!
В криниці мудрості не висиха вода,
Якщо шанують усі книги зроду,
Душі народної скарбниця не згаса!
- Ведучий** Наше свято наближається до кінця. Ми прощаємось з вами. Але
надзвичайні книжкові новини ніколи не вичерпуються. Їм не має
кінця – краю.
- Ведучий** Отож, до нових зустрічей, наші читачі!